

Szalagavató 2017

Tisztelt igazgatók, tisztelt tanárok, szülők, kedves 12.-esek!

„Minden mindenhez kapcsolódik.”-írja Barabási Albert-László egyik könyvében. Minket, akik ebben a teremben vagyunk összeköt a mai január 20-a. Meglehetősen mást jelent ez a dátum a sorokban ülő diákoknak, a terem végén álló szülőknek vagy a szervező csapatnak, de mindannyiunkat összekapcsol a közös cél: hogy a 12.-eseket felnőtté avassuk.

Milyen bölcs gondolatokat fogalmazhatnék meg nektek? Egyáltalán mit szeretnétek ti hallani ezen a napon? Hogyan beszéljek a felnőtté avatásokról, mikor nagy részetek már saját maga vezette ide az autót, sokan már voltatok szavazni, sokatokat már az állam nagykorúnak tekint?

Minden nézőpont kérdése. Látni és hinni. Minden attól függ, hogy hogyan látjuk és hisszük a dolgokat. Én afféle ál-felnőtteket látok magam előtt, akik bátran szeretik váltogatni a szerepeket, hogy hol nagykorúak, hol gyerekek legyenek. Úgy hiszem ezzel talán nem vagyok egyedül.

Megragadom az alkalmat, hogy köszönetet mondjak azokért a pillanatokért, amikor mi felnőtteknek láthattunk titeket. Amikor a „szüleink” voltatok, leveleket írogattatok, összerázót szerveztetek, amikor diákszövetségbe, iskolaújsághoz, rádióhoz hívtatok, a tanárokról pletykáltatok vagy csak tanácsokat adtatok.

De hálásak vagyunk azokért a percekért is, amikor láthattuk a gyerekeket bennetek, amikor velünk együtt kerestétek önmagatokat meg az élet értelmét. Amikor ti sem értettétek a felnőttek világát és minden baj világprobléma, minden csalódás végzetes volt.

Látni, de előbb hinni. Mindegy, hogy most a felnőttet, a gyereket vagy mindkettőt látjátok magatokban, előbb higgyétek, hogy mindkét szerepben ti vagytok. Ti, mint egyedi emberek ebben a végtelen univerzumban. Ezzel a fogalommal sokszor találkozunk matek órákon. Például az 1-es és a 2-es között felfoghatatlan mennyiségű más szám létezik. Az emberek már nem csak a számokat, hanem a végtelenséget is meghódították. Amikor végtelenekeket adunk össze, vonunk ki egymásból, elgondolkodom, miért is ne tudnánk meghódítani? Hiszen a mindennapi végességünkben is annyi végtelen létezik. Megannyi lehetőség, megannyi jövő. Mivel a tanácsokat a nálamnál sokkal bölcsőbb emberek mondhatják, én csupán egy kéréssel fordulok hozzátok: ne féljetez meghódítani a saját végtelenségeket! Ne féljetez a jövőtől, mert előle nincs menekvés, ne féljetez a döntésektől, a következményektől sem, mert meghatározzák azt, amik vagytok és amik lesztek.

Nemrégiben egy már 30-as éveiben járó felnőttől teljesen véletlenszerűen megkérdeztem, hogy hisz-e a földönkívüli életben. Erre ő azt felelte: „Nekem mindegy, előbb utóbb úgyis kinövik ezt.” Én meg csodálkozva kérdeztem, hogy mégis mit. „Hát kinövik

azt, hogy higgyetek a földönkívüliekben, mint ahogy azt is, hogy szeressétek a rock zenét.” Nos, a földönkívüliekről nem tudom, de a rock, az örök. Amit szeretsz és ami te vagy, azt nem lehet csakúgy kinőni. Figyeljete arra, hogy amíg folyamatosan felnőtök, ne nőjétek ki magatokat, a gyerekkort, a kíváncsiságot! Annyira gyors a világunk, annyira gyorsan élünk, hogy elfelejtünk szünetet tartani és felelősen a világ apróságaira... ne feledjete el megállni, kérdezni, megérteni, ami körülöttetek van. Értékelni és szeretni mindazt, ami körülvesz.

Ennek az ígérete legyen az a szalag, ami az ingetekre van kitűzve. És ne legyen csak ígéret, hanem pecsét is. Ennek a 3 és fél évnek a nyoma, hogy ez az iskola életetek része volt és annyi mindent adott nektek: kihívást, könnyeket, vigaszt...sikert. Azok a falak között voltatok gólyák, barátságokat kötöttek, szerelmesek voltatok, azon az udvaron játszottatok, táncoltatok a zenékre szüneteken, és Doina nénitől vásároltátok a legfinomabb szendvicseket...éveken keresztül. Majd az osztálytermekben megismertétek azokat a tanárokat, akiktől tananyag mellett az életről is tanultatok, és akiket sokszor már annyira untatok, most mégis, az utolsó 100 méteren, szívesen láttok. Ahol rájöttetek, mi a szenvedélyetek és ahol annyit nevettek az osztálytársakkal. A szalag tehát ennek a páréves „közreműködésnek” a jele, amelyben nem csak kaptatok, hanem adtatok is. Mindegy, hogy közösségekben tevékenykedtetek, sport- vagy tantárgyversenyeken képviseltétek az iskolát, ti is továbbírtátok a történelmét.

Őrizzétek meg a barátságokat és türelmesen várjátok, amíg az élet ki tudja hol és mikor, ismerős arcokat hoz előtökbe. Emlékezzetek meg rólunk is, a “kicsikről”, akik továbbra is várjuk tanácsaitokat!

A házimásolásos szünetekről pedig Örkény István szavaival emlékeznék meg: “Tíz percet is lehet jól beosztani, és lehet rosszul harminc évet.” Én a 11.-esek nevében kívánok az elkövetkezendő 30, 40,...vagy akár 100 évetekben jó időbeosztást, sok ambíciót, humort...és szeretetet.

Portik Kriszta

XI.A